

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁתַּי יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י - חלק כ"ו

קונטרס 296

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שֶׁמֶשׁ תּוֹכֵב"א

דְּעִינָא. הָאִי עֵינָא כַּד אֲשַׁנַּח בּוֹזְעִיר אַנְפִּין, (עֲלָמִין)
 (ס"א אֲתַנְהָרֵן אַנְפִּין בְּלַהוּ בְּחָדוּ) אֲנַהָרֵן בְּלַהוּ בְּחָדוּ. עֵינָא דָּא,
 הוּא כְּלָא יְמִינָא, לִית בֵּיה שְׂמַאלָא. עֵינִין דְּתַתָּא,
 יְמִינָא וְשְׂמַאלָא, תְּרִי, בְּתִרֵי גְוונִין.

בְּצַנִּיעוּתָא דְּסַפְרָא אוֹלִיפְנָא, דְּהָא י' עֲלָאָה, י'
 תַּתָּאָה. ה' עֲלָאָה, ה' תַּתָּאָה. ו' עֲלָאָה,
 ו' תַּתָּאָה. כָּל אֲלִין עֲלִין, בְּעַתִּיקָא תְּלִין. תַּתָּאִין,
 בּוֹזְעִיר אַנְפִּין אֵינוֹן. לָאו תְּלִין, אֲלָא אֵינוֹן מְמֹשׁ.
 וּבְעַתִּיקָא קִדִּישָׁא תְּלִין. דְּהָא שְׂמַא דְּעַתִּיקָא
 אֲתַבְּסִיָּא מְכָלָא, וְלָא אֲשַׁתְּכַח. אֲבַל אֲלִין אֲתוּן
 דְּתְּלִין בְּעַתִּיקָא. בְּגִין דִּיתְקַיִימוֹן אֵינוֹן דְּלַתַּתָּא. דְּאִי
 לָאו הָכִי לָא יִתְקַיִימוֹן.

ספר מאורות הזהר

בהלכה זו, מה שאין כן בלמוד הפנימיות הנקרא מדרש אין משג המהות ממש, ולכן
 נקרא שלא טעם טעם של חכמה, פרוש המהות ממש. ועם כל זה מי שיש בידו
 הלכות ואין בידו מדרש לא טעם טעם של יראת חטא, כי אף שבלימוד המדרש אין
 משג רק הארה, מפל מקום זו ההארה מביאה לידי יראת חטא ... ועוד כי אף שזהו
 רק הארה, הנה היא הארה מבחינת הפנימיות, כי אורייתא סתים וגליא. (לקוטי תורה
 לבעל התנא שם טור ד')

(ד) על ידי שיראת ה' היא אוצרו, על ידי זה התורה נקרא תורת ה'
 וזהו גם כן ענין מאמר רבותינו זכרונם לברכה פֶּרֶק ב' דְּשִׁבְתָּ (דף ל"א סוף ע"א),
 קבעת עתים לתורה כו' פלפלת בחכמה כו', ואפלו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וּבְגִין כּה, שְׁמָא קַדִּישָׁא סְתִים וְגַלְיָא. הַהוּא דְסְתִים
 לְקַבְּלִיהּ דְעַתִּיקָא קַדִּישָׁא, סְתִימָא דְכֻלָּא.
 וְהַהוּא (אֲתַגְלִיָּא בְּגִינֵיהּ דְתַלְיָא) (ס"א דְאֲתַגְלִי בְּגִינֵיהּ דְהַהוּא דְאֲתַגְלִיָּא
 דְתַלְיָא) בּוֹזְעִיר אֲפִין. וּבְגִין כּה, כֵּל בְּרַכָּאן בְּעִינֵין סְתִים
 וְגַלְיָא. אֲלִין אֲתַוּוֹן סְתִימָן דְתַלְיָין (בְּעַתִּיקָא קַדִּישָׁא. תַלְיִין,
 אֲמַאי תַלְיִין י' לְקַיִמָא י' דְלַתְתָּא) (ס"א וְדָאי בְּגוּלְגַלְתָּא בְּמִצְחָא בְּעִינֵין
 תַלְיָא י' (ס"א אֲמַאי) אֲמַאי תַלְיָא לְקַיִמָא לִי דְלַתְתָּא).

חֻטְמָא, בְּהַאי חֻטְמָא, בְּנוֹקְבָא דְפְרֻדְשָׁקָא, דְבִיה
 נָשִׁיב רוּחָא דְתַיִי לְזַעִיר אֲפִין. וּבְהַאי
 חֻטְמָא, בְּנוֹקְבָא דְפְרֻדְשָׁקָא, תַלְיָא ה', לְקַיִמָא ה'

ספר מאורות הזהר

אי לא לא. מְשַׁל לְאָדָם שְׁאֲמַר לְשְׁלוּחוֹ הַעֲלֵה לִי כּוּר חֲטִין לְעַלְיָה, הַלֵךְ וְהַעֲלֵה לוֹ,
 אָמַר לִיָּה, עֲרַבְתָּ לִי בְּהֵן קַב חוּמְטִין, אָמַר לִיָּה, לָאו, אָמַר לִיָּה, מוּטָב שְׁלֵא הַעֲלִיתָה.
 וְהַעֲנֵנּוּ, כִּי חֲשָׂה הוּא כ"ב אֲתַוּוֹן דְאֻרִיתָא ... וְקַב חוּמְטִין פִּרְשׁ רַש"י אֲרַץ מְלַחָה,
 וְהוּא עֲנֵנּוּ וְלֹא תִשְׁבִּית מְלַח כּו'. וְזֶהוּ שְׁנַזְכֵּר עֲרַבְתָּ לִי בְּהֵן קַב חוּמְטִין, דְתַבַּת לִי
 מִיָּתֵר, אֲלֵא דְרַצָּה לומר שְׁעַל יְדֵי שְׁיִרְאָתָה ה' הִיא אוֹצְרוֹ אֲזִי הַתּוֹרָה וְהַחֲטִים הֵם לִי,
 וְנִקְרָא תּוֹרַת ה' ... מַה שְׁאִין כֵּן תּוֹרָה בְּלֹא יִרְאָה כּו'. (לְקוּשֵׁי תּוֹרָה לְכַעַל הַתַּנְיָא שֶׁם דְּף

ר' טור א')

רצונו לשמה, ויכוין בו ברצון של הסתכלות בכבוד רבונו, כמי שלא יודע לספר סגרא, שהרי ברצון תלוי הדבר לשמו. ובמעשה שלמטה לשמו, מתעלה המעשה למעלה ומתתקן נראוי. כמו זה המעשה של הגוף נתקן מעשה הנפש באותו הרצון, שהרי הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב והרצון של האדם, ואפילו כך, אם אין שם רצון של הלב, שהוא עקר הכל, על זה התפלל דוד ואמר, (תהלים צ) ומעשה ידינו כוננה עלינו וגו'. שהרי אין כל אדם חכם לשים רצון ולב לתקן הכל ומעשה מעשה של מצוה. על זה התפלל תפלה זו - ומעשה ידינו כוננה עלינו.

מה זה כוננה עלינו? כוננה והתקן תקונן למעלה נראוי. עלינו, אף על גב שאיננו יודעים לשים הרצון, אלא המעשה לבדו. מעשה ידינו כוננהו, למי? לאותה דרגה שצריך להתקן. כוננהו, את מי? בחבור אחד באבות, להיות מתקן בהם במעשה הזה נראוי. השלמה מהחשממות (סימן ט ז

נמצא בספר ישן)

גורסים בזה, מי שאחוז בתורה, סומכת אותו ומחזיקה אותו על ירכו שלא יטה למין ולשמאל. אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה לגלות להם סודות עליונים, עליהם כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם וגו'.

ובא ראה, כאשר נתן הקדוש ברוך הוא תורה לישראל, רשם אותה בסוד השם הקדוש. אמר (שמות כ) אנכי ה' אלהיך - בסוד החסד שאברהם אחוז בה, וכנגדו מצוות עשה, וסוד זה הצווי

לשמה, ויכוין ביה, ברעותא דאסתפלותא ביקרא דמריה, כמאן דלא ידע למספר סגרא, דהא ברעותא תליא מלה לשמה. ובעובדא דלתתא לשמה, אסתלק עובדא לעילא, ואתתקן פדקא יאות.

כגוונא דא, בעובדא דגופא, אתתקן עובדא דנפשא, בההוא רעותא. דהא קדשא בריך הוא בעי לבא, ורעותא דבר נש. ואפילו הכי, אי לא תמן רעותא דלבא דאיהו עקרא דכלא, על דא צלי דוד ואמר, (תהלים צ) ומעשה ידינו כוננה עלינו וגו'. דהא לית כל בר נש חפים, לשוואה רעותא ולבא, לתקנא כלא ויעביד עובדא דמצוה. על דא צלי צלותא דא, ומעשה ידינו כוננה עלינו.

מאי כוננה עלינו. כוננה, ואתקין תקונן לעילא כדקא יאות. עלינו, אף על גב דלית אנן ידעי לשוואה רעותא, אלא עובדא בלחודוי. מעשה ידינו כוננהו. למאן. לההוא דרגא דאצטריך לאתתקנא. כוננהו, בחבורא חדא באבהו, למהוי מתתקנא בהון, בהאי עובדא פדקא יאות.

השלמה מהחשממות (סימן ט ז זה נמצא בספר ישן)

גרסינן בזוהר, מאן דאחיד באורייתא, סמכא ליה ומחזקה ליה על ירכוי, דלא יסטי לימינא ולשמאלא. זכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא יתב לון אורייתא לגלאה לון רזין עלאין. עלייהו כתיב (דברים ד) ואתם הדבקים בני' אלהיכם וגו'.

ותא חזי, פד יהיב קדשא בריך הוא אורייתא לישראל רשים לה פרזא דשמא קדישא. אמר (שמות כ) אנכי יי אלהיך, פרזא דחסד אברהם אחיד בה, ולקבליה מצות עשה

ורזא דא תפקידתא קמיייתא דפקיד קדשא בריך הוא לאברהם, מצות עשה

הוה. דכתיב (בראשית י"ב) לך לך מארצך ובגין כך
חשבון מצות עשה רמ"ח פחשבון אברהם.

לא יהיה לך אלהים אחרים וגו'. (שמות ד) ברזא
דגבורה דאחיד בה יצחק, דכל אינון
אלהים אחרים ואינון סרכין ממנן מסטריה
ננקין, וכן עשו וכל אינון ממנן דיליה. דהא
יצחק במצות לא תעשה אחיד. ותפקידתא
קמייטא דיליה, מצות לא תעשה הוה, דכתיב
(בראשית כ"ו) אל תרד מצרימה.

ומצות לא תעשה מסטרא דדינא קא אתי,
דהא מענישין ליה לפר נש פד עבר
עלה. ובגין כך חשבון מצות לא תעשה ברזא
דדרגא דיליה ברזא דשס"ה לקבל יומין
דשמשא דנהיר מסטרא דגבורה. הדא הוא
דכתיב (שופטים ה) פצאת השמש בגבורתו.

לא תשא ברזא דגבור"ה, דתפארת דאקרי
אמת ואיקרי בה יעקב שלימא ויניק תרין
חולקין, מצות עשה ומצות לא תעשה. הדא
הוא דכתיב (בראשית כ"ה) ויעקב איש תם יושב
אהלים. ועאל לכל סטרין לרחמי ולדינא,
למצות לא תעשה ולמצות עשה. ואיקרי
שלים בגין דשבועה משלמא אתיאי.

וער דא ברזא דעשה ולא תעשה. וכמה
דאיהי לא תעשה כד איהי לשקרא הכי
איהי מצות עשה כד איהי באמת. דכתיב (ויקרא
ד') ונשבעת חי יי באמת במשפט ובצדקה
וכתיב (דברים י) ובשמו תשבע.

זכור את יום השבת לקדשו, (שמות כ) ברזא
דברית, דהוא יסוד דאחיד ביה יוסף.
ועל דא אקרי שבת, דהא יוסף כל אקרי, שבת
נמי כ"ל דכל ענוגא ותפנוקא נפיק מגיה

ראשון שצנה הקדוש ברוך הוא
את אברהם, ומצות עשה היתה,
שכתוב (בראשית י"ב) לך לך מארצך.
ומשום כך חשבון מצות עשה
רמ"ח, פחשבון אברהם.

לא יהיה לך אלהים אחרים וגו'
(שמות כ) בסוד הגבורה שאחז
בה יצחק, שכל אלו אלהים
אחרים ואלו השרים הממנים -
מצדו וניקתם, וכן עשו וכל אלו
הממנים שלו. שהרי יצחק אחז
במצות לא תעשה, והצווי
הראשון שלו מצות לא תעשה
היתה, שכתוב (בראשית כו) אל תרד
מצרימה.

ומצות לא תעשה מצד של הדין
באה, שהרי מענישים לו לכן אדם
פאשר עובר עליה. ומשום כך
חשבון מצות לא תעשה בסוד
שדרגא שלו בסוד של שס"ה,
פנגד ימות החמה שמאיר מצד
הגבורה. זהו שכתוב (שופטים ה)
פצאת השמש בגבורתו.

לא תשא - בסוד הגבורה,
שתפארת שנקרא אמת, ונקרא
בה יעקב שלם ויוניק שני חלקים
- מצות עשה ומצות לא תעשה.
זהו שכתוב (בראשית כה) ויעקב איש
תם יושב אהלים. ועולה לכל
הצדדים - לרחמים ולדין,
למצות לא תעשה ולמצות
עשה. ונקרא שלם משום
ששבועה משלם באה.

וער זה בסוד של עשה ולא
תעשה. וכמו שהיא לא תעשה
פאשר היא לשקר, כך היא מצות
עשה פאשר היא באמת, שכתוב
(ירמיה ד) ונשבעת חי ה' באמת
במשפט ובצדקה, וכתוב (דברים י)
ובשמו תשבע.

זכור את יום השבת לקדשו (שמות
כ) - בסוד הברית, שהוא יסוד
שאחז בו יוסף. ועל זה נקרא שבת, שהרי יוסף נקרא כל, שבת גם כן כ"ל, שכל ענג ותפנוקים
יוצא ממנה לקים העולמות כלם (בלם). ועל זה שבת - פללות (בלל) של עשה ולא תעשה, משום

לְקַיִּימָא עַלְמִין כְּלַהוּן (בְּלַח). וְעַל דָּא שְׁבַתָּא כְּלָלָא (בְּלָל) דַּעֲשֶׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה, בְּגִין דְּיוֹסֵף נָמִי בּוֹכְרָא דְנִטְיִיל תַּרְיִן חוֹלְקִין.

הָא חֲזִי בְּדַבְרוֹת מְשֻׁנָּה תוֹרָה כְּתִיב (דְּבָרִים ט"ו) וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם, הָכָא אוֹלִיף לִוְן אוֹרִייתָא רִזָּא עֲלָאָה. דְּהָא הֵהוּא צַדִּיקָא דְאִזְדָּבֵן חַיִּים לְעַבְדָּא בְּמִצְרַיִם וְאַחִילוּ (דְּחִילִו) לֵיה, לְקַבְּלִיה אִיהוּ זְכוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבַת.

וּבְגִין כֶּף אָמַר לִוְן קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִישְׂרָאֵל, בְּכַעַו מַנְכוֹן הוּוּ דְכִירִין הֵהוּא צַדִּיקָא דְאִזְדָּבֵן עַל יַדִּיכוּ וְהוּוּ לְעַבְדָּא בְּמִצְרַיִם, וּבְהֵהוּא חוֹבָה אֲתַגְדֹּר עַלִּיכוּ לְאַשְׁתַּעֲבָדָא כְּכוּ בְּמִצְרַיִם, וְלִכְפָּרָא הֵהוּא חוֹבָה דְזַבִּינְתוֹן לֵיה. נְטֵרוּ יוֹמָא דְשַׁבְּתָּא וַיִּשְׁתַּבֵּיך לְכוֹן, דְּהָא יוֹמָא דְשַׁבְּתָּא לְקַבְּלִיה אִיהוּ, כְּדָאוּקִימָנָא בְּרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא.

יִוְמָא קַדְמָאָה לְקַבְּלִיה דְאַבְרָהָם, הֵהוּא דְכְּתִיב (תְּהִלִּים ג'ב) חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם. יוֹמָא תַנְיִינָא לְקַבְּלִיה דְיִצְחָק, וּבְגִין כֶּף יִתִּיב קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִידֵן עַלְמָא. יוֹמָא תְּלִיתָאָה לְקַבְּלִיה דְיַעֲקֹב דְאִיהוּ קוּ אַמְצָעִי, וּבְגִין כֶּף פְּתִיב בֵּיה פְּעוּבָדָא דְבְּרֵאשִׁית יַקּוּוּ הַמַּיִם.

יִוְמָא רְבִיעָאָה לְקַבְּלִיה דְדָוִד, דְכְּתִיב בֵּיה (בְּרֵאשִׁית א) יְהִי מְאֹרֶת, מְאֹרֶת חֶסֶד דְּהָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לִית לָהּ נְהוּרָא מְדִילָהּ, אֶלָּא מָה דְאַתִּיחֵיב לָהּ עַל יְדָא דְצַדִּיק, הֲכִי נָמִי דוֹר פְּתִיב בֵּיה עֲנִי וְאַבְיּוֹן, וְלִית חַיִּים אֶלָּא מָה דְאַתִּיחֵיב לֵיה מִיּוֹמֵי דְאַדָּם קַדְמָאָה שְׁבַעִין שָׁנִין. יוֹמָא חֲמִישָׁאָה לְקַבְּלִיה דְמִשָּׁה. יוֹמָא שְׁתִּיתָאָה לְקַבְּלִיה דְאַהֲרֹן. וְאַיְנוּן שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית דְלַעֲלֵלָא אֵינוּן דְרַמְיִזִין בְּקָרָא (דְּבָרֵי הַיָּמִים א כ"ט) לָךְ ה' הַגְדִּלָּה וְהַגְּבֹרָה וְהַתְּפָאֲרָת וְהַנְּצַח וְהַהוֹדָה כִּי כ"ל, וְאַיְנוּן חוֹלְקִיהוּן דְצַדִּיקֵינָא.

שְׂיוֹסֵף גַּם כֶּן בְּכוֹר שְׁנוּטֵל שְׁנֵי חֻלְקִים.

בָּא וּרְאֵה, בַּעֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת שְׁבַמְשֻׁנָּה תוֹרָה כְּתוּב, (דְּבָרִים כד) וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם. פֶּאֶן מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ הַתּוֹרָה סוּד עֲלִיוֹן, שְׁהַרִי הַצַּדִּיק הֵהוּא שְׁנַמְכֵר חֵי לְעַבְד בְּמִצְרַיִם וְחִלְלוּ (וּרְאֵה) אוֹתוֹ, לְעַמְתּוֹ הוּא זְכוֹר אֵת יוֹם הַשְּׁבַת. וּמִשׁוּם כֶּף אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לִישְׂרָאֵל: בְּכַשְׁוֶה מִכֶּם הָיִי זוֹכְרִים הַצַּדִּיק הֵהוּא שְׁנַמְכֵר עַל יַדִּיכֶם וְהָיָה לְעַבְד בְּמִצְרַיִם, וּבְאוֹתוֹ הַחֲטָא נִגְזֹר עֲלֵיכֶם לְהַשְׁתַּעֲבָד בְּכֶם בְּמִצְרַיִם וְלִכְפֹּר הַחֲטָא הֵהוּא שְׁמַכְרַתֶּם אוֹתוֹ. שְׁמַרוּ אֵת יוֹם הַשְּׁבַת וַיִּתְּכַפֵּר לָכֶם, שְׁהַרִי יוֹם הַשְּׁבַת כְּנִגְדוּ הוּא, כְּמוֹ שְׁבַארְנוּ בְּסוּד הַאֲמוּנָה. יוֹם רֵאשׁוֹן כְּנִגְד אַבְרָהָם, הוּא שְׁכְּתוּב (תְּהִלִּים נב) חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם. יוֹם שְׁנֵי כְּנִגְד יִצְחָק, וּמִשׁוּם כֶּף יוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדוֹן הָעוֹלָם. יוֹם שְׁלִישִׁי כְּנִגְד יַעֲקֹב, שְׁהוּא קוּ אַמְצָעִי, וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב בּוּ בַמַּעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית יַקּוּוּ הַמַּיִם.

יוֹם רְבִיעִי כְּנִגְד דָּוִד, שְׁכְּתוּב בּוּ (בְּרֵאשִׁית א) יְהִי מְאֹרֶת, מְאֹרֶת חֶסֶד. שְׁהַרִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֵין לָהּ אוֹר מִשְׁלָה, אֶלָּא מָה שְׁנַתָּן לָהּ עַל יַדִּי הַצַּדִּיק, כֶּף גַּם דָּוִד כְּתוּב בּוּ עֲנִי וְאַבְיּוֹן, וְאַיִן חַיִּים אֶלָּא מָה שְׁנַתָּן לוּ מִיּוֹמֵי שֶׁל אָדָם הֵרֵאשׁוֹן שְׁבַעִים שָׁנָה. יוֹם חֲמִישִׁי כְּנִגְד מִשָּׁה. יוֹם שְׁשִׁי כְּנִגְד אַהֲרֹן, וְאַלוּ שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית שֶׁל מַעֲלָה הֶם שְׂרַמּוּזִים בְּפֶסוּק (דְּבָרֵי הַיָּמִים א-כט) לָךְ ה' הַגְדִּלָּה וְהַגְּבֹרָה וְהַתְּפָאֲרָת וְהַנְּצַח וְהַהוֹדָה כִּי כ"ל, וְהֶם חֻלְקֵיהֶם שֶׁל הַצַּדִּיקִים.

בְּרֹא דַּא הַגְּדִלָּה בְּרֹא דַּאבְּרָהִם. הַגְּבוּרָה בְּרֹא דִּיצְחָק וְהַתְּפָאָרִית בְּרֹא דִיעֶקֶב. הַנְּצִיחַ חוּלְקָא דְמֹשֶׁה. הַהוֹדֵד חוּלְקָא דַּאֲהֶרֶן. כִּי כ"ל (לְקַבֵּל) לְקַבְּלִיהַ חוּלְקָא דִּיוֹסֵף. הַמְּמַלְכָּה חוּלְקִיהַ דְדָוִד. וְיוֹסֵף שֶׁבַת אֲקָרִי לְתַתָּא לְקַבֵּל צְדִיק חַי עַלְמִין, דַּאֲקָרִי שֶׁבַת לְעֵילָא וּבְגִין כֶּף פְּתִיב (דְּבָרִים ה') עַל כֵּן צִוָּה יְיָ אֱלֹהֶיךָ.

בְּסוּד זֶה הַגְּדִלָּה בְּסוּד שֶׁל אַבְרָהָם. הַגְּבוּרָה - בְּסוּד שֶׁל יִצְחָק, וְהַתְּפָאָרִית - בְּסוּד שֶׁל יַעֲקֹב. הַנְּצִיחַ - חֵלְקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה. הַהוֹדֵד - חֵלְקוֹ שֶׁל אֲהֶרֶן. כִּי כ"ל (כְּנֻד) כְּנֻדוֹ חֵלְקוֹ שֶׁל יוֹסֵף. הַמְּמַלְכָּה - חֵלְקוֹ שֶׁל דָּוִד. וְיוֹסֵף נִקְרָא שֶׁבַת לְמֹטֶה, כְּנֻד צְדִיק חַי הַעוֹלָמִים שְׁנִקְרָא שֶׁבַת לְמַעְלָה, וּמִשּׁוּם כֶּף פְּתוּב (דְּבָרִים ה) עַל כֵּן צִוָּה ה' אֱלֹהֶיךָ.

הָא חֲזִי, כִּד בְּעוּ יִשְׂרָאֵל לְמַכְבֵּשׁ לְאַרְעָא דְכְּנַעַן אֲקִיפוּ לָהּ שִׁיתָא יוֹמִין. (זְמַנָּא) חֲדָא בְּכָל יוֹמָא, לְקַבֵּל אֵינּוּן זַפְּאֵי קְשׁוּט דְעַלְיָהוּן מְתֻקִּים עַלְמָא. וּבִיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה, שְׁבַע זְמַנִּין, לְקַבֵּל יוֹמָא דְשַׁבְּתָא, דַּאֲהִיוּ לְקַבֵּל צְדִיק דַּאֲהִיוּ זֵן לְהוּ וּמְקַיִים לְהוּ דְכְּתִיב (מְשָׁלִי ט) חֲצֵבָה עַמּוּדִיהַ שְׁבַעַה. וּכְתִיב (מְשָׁלִי י) וְצְדִיק יִסּוּד עוֹלָם, אֲהִיוּ יִסּוּדָא וְעִיקְרָא דְכָל אֵינּוּן זַפְּאֵין. וְאִי לָאו זְכוּתָהוּן דְצְדִיקֵי, לָא הוּוּ יִכְלִין לְמַכְבֵּשׁ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (דְּבָרִים ט) לָא בְּצַדִּיקָתְךָ וּבִישׁוּר לְכַבֵּךְ וּגוֹ' וּלְמַעַן הָקִים אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לְאַבְרָהָם. (שְׁמוֹת כ) כִּפֵּד אֶת אֲבִיךָ, בְּרֹא דְנִצְחַח דַּאֲחִיד בְּהַ מֹשֶׁה וַיְנִיק לָהּ. דְּהָא מֹשֶׁה הָוָה מוֹקִיר לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאוֹרֵייתָא.

בָּא וּרְאָה, כַּאֲשֶׁר רָצוּ יִשְׂרָאֵל לְכַבֵּשׁ לְאַרְץ כְּנַעַן, הַקִּיפוּ אוֹתָהּ שִׁשָּׁה יָמִים, (פַּעַם) אַחַת בְּכָל יוֹם, כְּנֻד אוֹתָם צְדִיקֵי אָמַת שְׁעַלְיָהֶם עוֹמֵד הַעוֹלָם, וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבַע פְּעָמִים כְּנֻד יוֹם הַשַּׁבָּת, שֶׁהוּא כְּנֻד הַצְּדִיק שֶׁהוּא זֵן לְהֶם וּמְקַיִם אוֹתָם, שְׁכַתוּב (מְשָׁלִי ט) חֲצֵבָה עַמּוּדִיהַ שְׁבַעַה, וְכַתוּב (שֵׁם י) וְצְדִיק יִסּוּד עוֹלָם, הוּא יִסּוּד וְעִקְרָא שֶׁל כָּל אֱלוֹ הַצְּדִיקִים. וְאִם לָא זְכוּתָם שֶׁל הַצְּדִיקִים, לָא הִיוּ יִכְלִים לְכַבֵּשׁ אוֹתָהּ. זֶהוּ שְׁכַתוּב (דְּבָרִים ט) לָא בְּצַדִּיקָתְךָ וּבִישׁוּר לְכַבֵּךְ וּגוֹ' וּלְמַעַן הָקִים אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לְאַבְרָהָם. כִּפֵּד אֶת אֲבִיךָ (שְׁמוֹת כ), בְּסוּד שֶׁל הַנְּצִיחַ שְׁאַחֲזוּ בְּהַ מֹשֶׁה וּמִשְׁפִּיעַ לָהּ. שְׁהִירִי מֹשֶׁה הִיָּה מַכְּבֵד לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתוֹרָה.

הָא חֲזִי, אִי לָאו אוֹרֵייתָא דַּאֲתִיְהִיבַת עַל יְדוֹי דְּמֹשֶׁה נְבִיאָה רַבָּה, לָא הוּוּ יַדְעִין בְּנֵי נִשְׂא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלָא הוּוּ מוֹקְרִין לִיהַ. דְּהָא עַל יְדָא דַּאוֹרֵייתָא אוּלְיָהַ בְּרַ נִשׁ פּוּלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה וְאוֹקִיר לִיהַ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין כֶּף כִּפֵּד אֶת אֲבִיךָ, לְקַבְּלִיהַ דְּמֹשֶׁה אִיהוּ.

בָּא וּרְאָה, אִם לָא הַתּוֹרָה שְׁנַתְּנָה עַל יְדֵיו שֶׁל מֹשֶׁה הַנְּבִיא הַגְּדוֹל, לָא הִיוּ יוֹדְעִים בְּנֵי אָדָם לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלָא הִיוּ מַכְּבֵּדִים אוֹתוֹ, שְׁהִירִי עַל יְדֵי הַתּוֹרָה לוֹמֵד כֵּן אָדָם עַבּוּדַת קוֹנּוֹ וּמַכְּבֵד אוֹתוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִפְּנֵי כֵן כִּפֵּד אֶת אֲבִיךָ הוּא כְּנֻד מֹשֶׁה.

דְּבַר אַחַר, כִּפֵּד אֶת אֲבִיךָ, דַּא תּוֹרָה שְׁכַתְּבָ. וְאֶת אֲמֶךָ, דַּא תּוֹרָה שְׁבַעַל פִּהַ. דְּכַמָּה

דְּבַר אַחַר כִּפֵּד אֶת אֲבִיךָ - זוֹ תּוֹרָה שְׁכַתְּבָ. וְאֶת אֲמֶךָ - זוֹ תּוֹרָה שְׁבַעַל פִּהַ. שְׁכַמּוֹ שְׁאַבָּא

דַּאבָּא יְהִיב שְׁפַע לְאִימָא, הַכִּי נְמִי תּוֹרָה שְׁכַתְּבָ יְהִיב שְׁפַע לְתוֹרָה שְׁבַעַל

פה. לא תרצח לקבל דרגא דהו"ד דאחיד בה אהרן ובגין כך לא תרצח. בגין דכד קטלין ליה לבר נש, ההוא זיוא והו"ד עלאה דעליה נטלין מגיה. הדא הוא דכתיב (דניאל ט) והודי נהפך עלי וגו' ובגין כך אזהר לון קדשא ברין הוא לבני נשא, דההוא שופרא עלאה דיהיב עליהון דלא יטלון ליה מנהון ואיהו נמי רזא דשלמא. ובגין כך קאים אהרן לכפרא וילנכסא נכסת קודשין, ועל פומיה כפר לעמך ישראל. לא תנאף ברזא דצדיק דאחיד בה מאן דאחיד בה, ואיהו רזא דחכמתא. דהא נכסת ישראל לא אתחברת אלא בההוא דחזי ליה ביסודא דעלמא וצדיק יסוד עולם.

דבר אחר, הכי אוליפנא ברזא דמהימנותא, כפ"ד, לקבל כנסת ישראל. לא תרצח לקבל דרגא דנצ"ח. לא תנאף, לקבל דרגא דהו"ד. דבר אחר, כפ"ד לקבל (בראשית א) יהי מאורות דעובדא דבראשית. לא תרצח לקבל (בראשית א) ישרצו המים שרץ נפש חיה, בגין כך נפש חיה לא תקטול. לא תנאף לקבל (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה למינה, בגין כך לא תנאף באתתא דלאו מינה, דלאו איהי בת זוגך.

דבר אחר, הוא סיומא דעשר אמירן דאורייתא, לקבל עתיקא דעתיקין ראשיתא דכלא, לאחדא סופא ברישא, למיהוי כלא חד. והא דלא שארי בהו בקדמיתא, לאולפא רזא עלאה עד אן אתר אתייהיבת ליה רשותא למשה, ומאן אתר קביל אורייתא מזעיר אנפין. אמר ז' אמירן, לקבל ז' דרגין

נותן שפע לאמא, כך גם התורה שבכתב נותנת שפע לתורה שבעל פה. לא תרצח - כנגד דרגה של ההו"ד שאחוז בה אהרן, ומשום כך לא תרצח. משום שפאשר הורגים לו לכן אדם, אותו זיר והוד עליון שעליו לוקחים ממנו. זהו שכתוב (דניאל ט) והודי נהפך עלי וגו', ומשום כך מזהיר להם הקדוש ברוך הוא לבני אדם, שאותו יפי עליון שנתן עליהם, שלא יקחו אותו מהם, והוא גם כן סוד השלום. ומשום כך עומד אהרן לכפר ולשחט שחיטת קדשים, ועל פיו כפר לעמך ישראל. לא תנאף - בסוד של צדיק שאחוז בה מי שאחוז בה, והוא סוד של החכמה, שהרי כנסת ישראל לא מתחברת אלא באותו שראוי לו ביסוד של העולם - וצדיק יסוד עולם.

דבר אחר, כך למדנו בסוד האמונה, כפ"ד - כנגד כנסת ישראל. לא תרצח - כנגד דרגת הנצ"ח. לא תנאף - כנגד דרגת ההו"ד. דבר אחר, כפ"ד - כנגד (בראשית א) יהי מארת של מעשה בראשית. לא תרצח - כנגד (שם) ישרצו המים שרץ נפש חיה, משום כך נפש חיה לא תרצח. לא תנאף - כנגד (שם) תוצא הארץ נפש חיה למינה, משום כך לא תנאף באשה שלא מינה, שהיא לא בת זוגך.

דבר אחר - הוא סיום של עשרה דברות התורה, כנגד עתיק העתיקים ראשית הכל, לחבר סוף בראש, להיות הכל אחד. וזה שלא התחיל בהם בהתחלה ללמד סוד עליון עד איהו מקום נתנה לו רשות למשה, ומאיהו

מקום קבל תורה מזעיר אנפין, אמר שבעה דברות, כנגד שבע מדרגות עליונות שרמוזות בפסוק לך ה' הגדלה וגו', ועד המקום ההוא הסתפל משה, שכתוב פנים בפנים משה. פנים - זה בן הקדוש. בפנים - זו הבת. פנים - זו הברית, בפנים - זה הארון. וכיון שהתחברו, דבר

ה'. ומי אלו? שבועה הדבורות. שאלו (וחו) שלש מדרגות עליונות של העתיק הקדוש, נאמרו כנגדן שלשה דברות אחרונים ועולים משה למעלה.

לא תגב - כנגד אפא עליונה, בינה, שיונקת מחכמה. ומי שיש בו בינה, נקרא מבין דבר מתוך דבר, כמי שגונב ולקח מה שיש בלבו של החכם שלמד אותו חכמה. והתורה, אף על גב שהתורה אצל הבינה לינק מהחכמה, גנבה יש מהצד האחר שאסור, ואמר לא תגב - סתם. לא תענה ברעף - כנגד מדרגה עליונה של החכמה, שהרי בן אדם לא יכול להשיב דבר אלא משום מדרגה של רוח עליונה של החכמה שיש בו. זהו שכתוב (איוב טו) החכם יענה דעת רוח. ואף על גב שזו עניה, שהוא עונה, יש בזה העמדת העולם ועזרה לעולם לדעת לקונו, והוא בסוד האמונה. ויש עניה מצד האחר שאסור, זהו שכתוב לא תענה וגו'.

לא תחמד - כנגד מדרגה סתומה עליונה שכל המחשבות בה תלויות, ואין בעולם שידע המדרגה ההיא, משום שהוא סתום הסתומים. וכאשר עלה במחשבה עליונה נסתרת, פרא עולם העליון ועולם התחתון כרגע אחד, זהו שכתוב (ישעיה מח) יעמדו יחדו, והיא מחשבה סתומה. ובן אדם יש לו מחשבה סתומה, שאין שידע בה אלא הקדוש ברוך הוא בעצמו, ונותן בו כפן אדם לחשב דברי תורה, דברי מצוה, כד' (שואתה) שאותה

עלאין דרמיזין בקרא לך יי הגדולה וגו' ועד שהוא אתר אסתכל משה דכתיב (מקרא זה כתמונתו לא נמצא בתורה, וראה שמות ל"ג י"א ודברים ל"ד י) פנים בפנים דבר יי עם משה. פנים דא ברא קדישא, בפנים דא ברתא. פנים דא ברית, בפנים דא ארון. וכיון דאתחברו, דבר יי. ומאן אינון, שבועה אמירן. דאינון (ואינון) ג' דרגין עלאין דעתיקא קדישא, אתאמרו לקבליהון ג' אמירן בתראין וסליקו מתתא לעילא.

לא תגנוב, לקבל אימא עלאה בינה דינקא מחכמה, ומאן דאית ביה בינה, אקרי מבין דבר מתוך דבר, כמאן דגניב ונסיב מה דאית בלפא דחכם דאוליה ליה חכמתא. ואורייתא דאף על גב דאשתרי לגביה בינה לינקא מחכמה, גניבה אית מסטרא אחרא דאסיר, ואמר לא תגנוב סתם.

לא תענה ברעף, לקבל דרגא עלאה דחכמתא דהא בר נש לא יכיל לאתבא פתגם, אלא בגין דרגא דרוחא עלאה דחכמתא דאית ביה. הדא הוא דכתיב (איוב ט"ו) החכם יענה דעת רוח. ואף על גב דהאי ענייה דאיהו עני, אית בהו קיומא דעלמא וסיועא לעלמא למנדע למאריה, ואיהו ברזא דמהימנותא. אית עניה מסטרא אחרא דאסיר. הדא הוא דכתיב, לא תענה וגו'.

לא תחמוד, לקבל דרגא סתימאה עלאה דכל מחשבון ביה תליין, ולית בעלמא דינדע שהוא דרגא, בגין דאיהו סתימא דסתימין. וכד סליק במחשבה עלאה טמירא, פרא עלמא עלאה ועלמא תתאה כרגעא חדא הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ח) יעמדו יחדו, והיא מחשבה סתימאה. ובר נש אית ליה מחשבה

סתומה, דלית דינדע בה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי

מרדכי שרעבי זי"ע

אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

**נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש
בשעה אחת**

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה
זי"ע לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרו את גאולתנו בחסד וברחמים, וְהַבְּטַחַת הַרְשִׁיב"י (נשא קכד):
"דְּבָדָא יַבְקִי מִן גְּלוּתָא וּבְרַחְמֵי".

בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים "ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר",
ועוד

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם

לפרטים ולהצטרפות : 0507-858393 – פקס: 02-9951300